

“Ara, més que mai, els polítics han de posar el país per davant del partit”

JORDI PLAY

La secretària general d'Esquerra Republicana de Catalunya, Marta Rovira (Vic, Osona, 1977), parla de la conferència nacional d'ERC, de la consulta i de les conseqüències al País Valencià i les Illes.

Ha estat una conferència nacional d'èxit perquè les enquestes projecten resultats inimaginables per a Esquerra fa només dos anys?

—Més que això, crec que la tranquil·litat del debat depèn del fet que la centralitat política del país s'ha mogut i això ens fa sentir còmodes a l'hora de plantejar el camí cap a la independència, cap a la república catalana, i com farem aquesta transició nacional. La ponència en si debatia com es feia aquesta transició nacional i si era viable i possible i com superàvem aspectes crítics —com ara si seríem independents energèticament l'endemà de la independència—. Això dona molta satisfacció perquè hi

ha solucions i es veu factible i viable, no sols la independència sinó també la transició. Com el debat era el que sempre hem defensat però, a més a més, era per a aportar-hi molta més seguretat, ha estat molt més tranquil·la i serena.

—Dieu que la centralitat política del país s'ha mogut cap al vostre ideari. No us atribuïu cap mèrit en aquest moviment?

—Sí, no li vull treure cap mèrit a la gent d'Esquerra Republicana —i molt més enllà d'ERC— que ha treballat perquè aquest país sigui independent. Però toca ser on som i en el context actual ERC pesa 21 diputats, res més, i aquesta és la nostra capacitat d'influència amb la qual aspirem a poder impulsar aquest

referèndum —i, evidentment, nosaltres defensarem el que hem pensat sempre: que la millor sortida a totes les crisis que patim, que en són moltes, és construir un estat independent.

—Amb aquestes enquestes tan favorables, els interessos de partit no us tempten a provocar unes eleccions anticipades?

—No, gens ni mica, perquè sempre —crec jo— hi ha hagut polítics que han posat el país per davant del partit, i aquesta ha de ser l'actitud de qualsevol polític. Però ara més que mai. Ara s'ha de demanar un esforç a tothom perquè tinguin aquesta actitud a l'hora de dirigir, de pensar i de decidir. Posar el partit per davant del procés significaria sacrificar el procés i això no estem disposats a fer-ho.

—Quan s'ha de fer la consulta?

—Sempre diem que quan ho tinguem tot a punt, no cal esperar un segon més.

—Què vol dir tenir-ho tot a punt?

—Quan tinguem tots els instruments jurídics que facin falta per a fer la consulta —i, de fet, n'hi ha alguns que ja

els tenim, com la llei de referèndums de 2010; n'hi ha d'altres que estan en tramitació al Parlament de Catalunya, com la llei de consultes, i hi ha altres possibilitats que podem estudiar, tot i que pensem que rebran una negativa de les institucions espanyoles, però podem provar-la—. Per tant, cal tenir-ho tot a punt per a poder fer la consulta en diversos escenaris; cal tenir-ho tot a punt per a tenir totes les institucions públiques catalanes preparades per si, eventualment, guanya el sí. Això vol dir tenir les bases d'una Agència Tributària pròpia, tenir les vies preparades per a negociar actius i passius amb l'Estat espanyol i tenir tot el que cal tenir perquè el dia després no fallin les comunicacions ni l'energia ni la distribució d'aigua ni res. Tenim un govern que s'està preparant per a això, amb un Consell de Transició Nacional format per gent molt experta, i a final d'any tindrem uns informes de com s'ha de fer.

Tot això urgeix perquè el poble ho necessita. Tal com estem ara, amb les competències que tenim i els recursos que ens deixen tenir, no permeten ajudar la gent a sortir de la crisi.

—**Quan es farà, doncs?**

—Ens sembla que el 2014. A final d'any hem de tenir molt a punt els instruments legals; a principis de 2014 s'ha de veure com implementem els informes que assessoren el govern de com fer la transició nacional i, a partir d'aquí, s'ha d'escollir el millor dia.

—**Com s'ha de fer la consulta?**

—Nosaltres plantejem la millor via perquè els ciutadans de Catalunya puguin votar i decidir directament, perquè ens sembla que és la que té més legitimitat democràtica. Això es pot fer amb un referèndum o una consulta; es podria fer fins i tot amb unes eleccions plebiscitàries però entenent molt clarament que són unes eleccions plebiscitàries: és a dir, que els partits polítics no es fan la competència entre ells pel millor programa sinó que realment farem un plebiscit perquè la gent pugui decidir. Si tot això, que és el que permet posar un vot dins d'una urna i exercir el vot directe, no és possible, ens sembla que hem d'oferir una alternativa a aquest obstacle. Llavors podria venir per la via americana —que la Cort Internacional ha avalat moltes vegades—, que és una declaració al Parlament de Catalunya. Ar-

“L'acord, pel que fa al full de ruta, s'acaba amb la consulta. Després caldrà parlar”

ribats a un punt que el procés estigués encallat i no poguéssim ni fer servir un marc legal com és la llei general electoral, els representants del poble han de donar sortida a això. Aleshores, el Parlament de Catalunya, que és la institució més legitimada democràticament, hauria de fer una declaració.

—**Si surt que sí, la legislatura ha de continuar igualment fins al 2016, tal com diu el president Mas?**

—No estem en condicions de dir-ho. Haurem d'haver constatat si hem pogut fer la consulta o no, haurem de veure en quines condicions sortim de la consulta, com enfòquem el procés de negociació. Per tant, cal esperar a veure els resultats i si hem escollit un altre govern o no. Al marge d'això, que és molt difícil determinar en aquests moments, el que hem de tenir present és que nosaltres donarem suport a un govern que estigui disposat a fer la transició nacional.

—**La relació d'Esquerra amb CiU continuaria, doncs, com ara?**

—Haurem de pactar més l'acord, perquè, pel que fa al full de ruta, s'acaba amb la consulta. Per tant haurem de tornar a seure i parlar de com fer la transició nacional en funció de com hàgim arribat, etc. Però que ningú dubti que ERC tornarà a fer el que ha fet, que és donar suport, si cal, a un govern que estigui disposat a consolidar Catalunya com un estat independent.

—**Per primera vegada des que ha començat el procés heu posat negre sobre blanc quina ha de ser la política amb el País Valencià o les Illes.**

—Per primera vegada, no. Què hem hagut de fer? Replantejar-nos, com a nació, com a Països Catalans, com ens adequem al procés del Principat. El fet que el Principat vagi molt més ràpid que la resta de territoris per poder decidir què vol ser com a comunitat política ha de ser vist com una oportunitat per la resta de territoris. De ben segur que, si el Principat és estat, podrà ajudar

molt millor a la reconstrucció de la nació completa. També hem arribat a la conclusió —i aquí hem agafat una línia jurídica que ens va molt bé— que no estem dividint la nació. Ja estava dividida. De fet, qui la va dividir contra la nostra voluntat van ser aquells que van decidir que la nostra nació estigués configurada per diferents comunitats polítiques, com el País Valencià —amb les seves pròpies institucions— o les Illes Balears —encara més dividides— i la Catalunya Nord —encara més llunyana—. Cadascun d'aquests territoris ha de tenir caràcter de comunitat política i, com a tal, té el seu propi dret a decidir. La Cort Internacional reconeix aquest fet: que províncies, no necessàriament coincidents amb la comunitat nacional, tenen la capacitat per a decidir el seu futur polític. Això ens obre una via molt àmplia, no sols per a treballar per la reunificació dels Països Catalans, sinó, fins i tot, per a defensar el dret de la resta de territoris a decidir.

—**Pel que fa al paper d'Esquerra al País Valencià o les Illes, la ponència de la conferència no s'acaba de definir: concretament s'hi afirma que “Davant d'aquesta situació [la possibilitat que un tripartit PSPV, Compromís, EUPV derroti el PP], el nostre partit es troba amb un dilema al País Valencià: sumar-se, via coalició electoral, a alguna de les opcions que formaran part del tripartit que derroti el PP o concórrer en solitari”.**

—És un debat que s'ha de fer pas a pas i de forma molt serena. Si nosaltres contribuïm i sumem a enderrocar un govern del PP al País Valencià se'ns obren moltes més possibilitats perquè tot això que defensem prosperi. Però, en tot cas, això és a les mans de la federació del País Valencià i aquest dilema s'haurà de tractar en una conferència nacional al País Valencià en els propers mesos. El problema al País Valencià és ideològic, de dretes i esquerres, i ERPV té molt a aportar-hi. Crec que el PP al País Valencià està intentant tensar el debat polític entorn del paper que està fent el Principat: en el sentit de dir qui són els catalanistes —en aquest cas ho diuen en sentit pejoratiu— i qui són els espanyolistes. I tracten de sucursalistes de Catalunya a molts partits: Compromís, ERPV, etcètera. Hem de procurar que això no passi, que el PP no utilitzi

